

Dansmuseet

Jag heter Ami Skånberg Dahlstedt. Jag är dansare, koreograf och författare, bosatt på Brännö i Göteborg. Ibland reser jag till Stockholm. Det första jag gör efter att ha stigit ned på perrongen i huvudstaden är att vända kroppen åt Gustaf Adolfs Torg till. Jag börjar gå, väskan rullar bredvid mig. Det skapas en rytm när hjulen halkar ner i stenläggningen. ”Nu är jag i Stockholm”-rytmen.

Jag går in på Dansmuseet. Det är fri entré in till Dansmuseet. Väskan rullar med mig, tystare och smidigare. Jag stannar upp, andas och är hemma. Jag vet precis vad jag letar efter. Ibland skyndar jag ner till den nya utställningen som jag bara läst om, men ännu inte upplevt fysiskt. Tittar på Åsa Unander-Scharins dansande robot. Oftast går jag direkt till vänster, till den avdelning som är mig allra kärast på Dansmuseet. Den som ägnar sig åt japansk traditionell scenkonst.

Jag minns Stockholmsresan 2000. Jag hade varit i Kyoto och studerat klassisk japansk dans och varit med om så omvälvande upplevelser. Hur beskriver man för sin svenska publik hur det känns att dansa på en Noh-teater när många inte ens vet vad det är för något? Hur skulle jag, ensam, kunna erbjuda ens ett hörn av den värld som öppnats för mig? Så kom jag till Dansmuseet med min väska på hjul. Och där var den, en fantastisk modell av en hel Noh-teater. Och en annan modell av en hel Kabuki-teater. Och en docka, med lackad bambuhatt och en blåregnskvist nonchalant slängd över axeln. Fuji Musume. Fröken Blåregn, Japans mest kända dansstycke, som fått mig plantera blåregn i trädgården. Jag stod där länge och tårarna rann. Man behöver alltså inte bära ansvaret ensam. Det finns muséer som hjälper oss att dela världen. Muséer som ger oss ett sammanhang, en mening.

På skakiga ben stärkte jag mig med en kaffe. Också på Dansmuseet. Jag köpte en T-shirt med Isadora Duncan till Mamma. En gigantisk affisch med en Noh-mask till mig. Också på Dansmuseet. Sylvie Guillem's samling av dansfilmer som jag visat på många föredrag. Sedan gick jag in på museet igen och tittade upp längs väggarna i den vackra lokalen. Tänk att danskonsten får vara så här stor, få ta den här platsen, mitt på Gustav Adolfs Torg, granne med Medelhavsmuseets mumie, tänkte jag. Danskonsten som ofta huserar i svarta små boxar inte alla hittar. Danskonsten som blir gnälld på för att hon inte når ut till alla. Här tar den plats och är unik i sitt slag. Mycket, mycket unik för Sverige och i världen. Dansens historia, själ och hjärta lever här.

Mitt junibesök 2010: Väskan rullar i otakt när jag ser banderollen: ”Rädda Dansmuseet!” Så får jag veta att ministrar vill flytta in i Dansmuseet. Det får jag veta. Att museet, det unika museet, ska flytta. Fröken Blåregn, modellteatrarna, kostymerna, filmerna och vårt kulturarv ska packas ned och ingen vet var de ska packas upp. Sveriges ministrar tänker stänga dessa dörrar, som nu står öppna, om sig själva, för de vill ha en schysst lokal att jobba i, när Rosenbad ska renoveras. Jag sätter upp en

hand. Hallå! Hallå? Har ni tänkt på, ni svenska ministrar, vilken handling ni gör er skyldiga till? Har ni tänkt på hur det fria ordet misshandlas i diktaturer? I länder där man fängslar poeter? Vilket land vill ni representera? Ett land där poesin packas ner i bruna lådor? Och just för att danskonsten är ordlös tänker ni att detta ska ske obemärkt? Att ingen kommer att säga något. Att vi som ägnar våra liv åt dans ska rulla iväg våra väskor och våra lådor, våra armar och ben i ett tyst tåg. Jag hoppas att ni åtminstone skäms på riktigt och så mycket att ni kommer på hur fel ni gör. Att ni ändrar ert beslut. Att ni låter Dansmuseet stå kvar. Det är min uppmaning till er. Låt Dansmuseet stå. Flytta era kroppar någonannanstans. Med vänlig hälsning från Göteborg.